

— Ахъ, слушай, бабо! — дигна се другъ отъ младитѣ Лозенградски »доброволци«. Само 3 седмици ни учиха въ Одринъ Пушки ни дадоха въ София, като минахме прѣзъ тамъ, а въ Радомиръ почивахме единъ день, и тамъ за първи пжтъ се учихме да стрѣляме, и пакъ сърбитѣ бѣгаха отъ насъ, като зайци отъ кучета. Щурмувахме окопитѣ на »Китка«, а тѣ синковцитѣ гдѣ ги? Оставили всичко и избѣгали. И на полковия, и на бригадния спечелихме по единъ голѣмъ кръстъ. А да бѣха ни оставили тамъ, гдѣто сж нашитѣ огнища да бѣха ни оставили да пазимъ линията Мидия—Енусъ — турчинъ ли да се върне? И мряморното море нѣмаше да го опере... Тука се почнаха остри критики срѣщу вишитѣ наши началници. Събранието се натъжи отъ разказитѣ за това, що я очаква нашата татковина.

— Даскале, да я дрънна ли? се обърна къмъ мене Чобановъ.

— Я, карай! Карай Чобане! — казахъ азъ и той подкара на тамбурата и викна съсъ силния си ясенъ гласъ :
»Прочулъ се и, прочулъ се и Ангелъ търговецъ«...

А баба Ангелина настоятелно ни канеше : »Вземете, вземете, момчета да пийнемъ още по една за здравето на всички ви и за доброто име на падналитѣ наши братя!«

* * *

Дълго стояхъ азъ още тамъ и слушахъ разговора и тжжнитѣ пѣсни на младитѣ одрински герои. Стоеше и малкиятъ Славчо, седналъ близо до менъ, и всичко поглѣщаше съ голѣмитѣ си черни очи.

А. Додѣ.

Три врани.

На *Илия Ивановъ-Черенъ*
посвѣтвява прѣводачката този си
малъкъ трудъ.

Растъпи вечеръ слѣдъ деня на люто сражение. Широкото снѣжно поле не бѣ истинало още отъ станалото на него сблъскване на двѣтѣ армии. Горещъ дъхъ на пушекъ се носи надъ земята като тежки, бурни облаци. Въ помрачения въздухъ като че още трептятъ ужаснитѣ въл-